

VALL-ALTA

Butlletí del Centre d'Estudis Sant Cebrià
Octubre 2015 núm. 41

SARDANES A LA PLAÇA

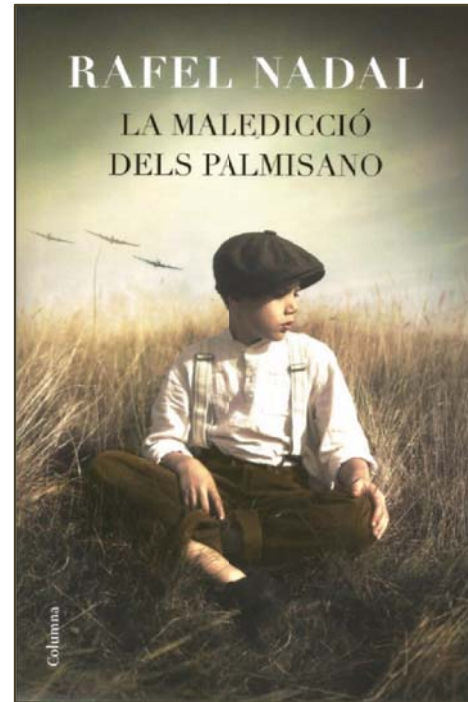
Veniu a gaudir de la sardana
Si no en sabeu ballar us l'ensenyarem

Diumenge a les 11 hores
a la Plaça de l'Església

11 octubre	8 novembre	13 desembre
25 octubre	22 novembre	27 desembre

Comissió per al Foment de la Sardana

El dissabte i diumenge de Festa Major, dies 26 i 27 de setembre, varem rebre la visita de la nova President dels "Amics cebrianencs", Sra Anne Marie Boix, i de dos membres del "comité de jumelage" de Sant Cebrià de Rosselló. Fa poc temps que la Junta Rectora de l'associació que gestiona l'agermanament entre aquesta població del Rosselló i el nostre poble, es va renovar i la fins ara President, Sra Mythé Sanyas, va passar el relleu a la President actual. L'Anne Marie Boix i les altres dos representants del "comité de jumelage", la Lucienne i la Patricia, van tenir la bona pensada de fer-nos una visita per retrobar-nos, conèixer el nou govern municipal i gaudir dels actes programats en motiu de la Festa Major.

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE

Divendres 6 de novembre de 2015
A les 19'30 hores
A la Sala Gran de Can Coris
(espai cedit pel nostre soci Francesc Montasell)

Col·laboren:

Fotos de Vicky García Gambin

Aquest any, el nostre Ajuntament, des de la regidoria de cultura, va pensar en el nostre Centre d'Estudis per fer el Pregó de la Festa Major. El nostre fundador, Lluís Parera Cusí, ja havia estat pregoner de la festa l'any 2002, tanmateix, per al CESC ha estat una gran satisfacció que en Jordi Torrent Bofí, el nostre sots-president, acceptés ser-ne l'autor i que amb les seves paraules, donés el tret de sortida a una Festa sempre molt esperada per tothom: infants, joves i gent gran.

Per a tots aquells que, per una o altra raó, no éreu al poliesportiu el 24 de setembre i no el vàreu escoltar, i també perquè en quedi constància per escrit en la nostra publicació *La Vallalta*, el transcrivim complet en aquest Fulletó. En el Pregó d'en Jordi Torrent trobareu records de la infantesa i joventut d'un vilatà que conserva en la seva memòria una època i unes Festes Majors ben diferents de les d'ara però que, no per ser diferents i llunyanes en el temps, eren menys sentides i esperades.

Plaça Baix Montseny, 1
08396 Sant Cebrià de Vallalta
cesc-santcebria@hotmail.com
<http://cescsantcebria.wordpress.com/>
937630154 - 680128845

PREGÓ FESTA MAJOR 24 DE SETEMBRE DE 2015

Bona nit alcaldessa, autoritats, veïns i veïnes de Sant Cebrià.

Aquest any l'Ajuntament ha volgut que el pregó anés a càrrec del Centre d'Estudis de Sant Cebrià. El CESC és una entitat creada l'any 2000, i que durant aquests quinze anys ha estat treballant amb voluntat i esforç per conservar la història del nostre poble, així com per fer-ne recerca i publicar-ne els resultats. Hem acceptat encantats fer aquest pregó perquè ens agrada formar part de la vida cultural de la vil·la. Volem ser una entitat activa i oberta a tothom. De la mateixa manera, les nostres portes estan obertes a qualsevol persona que vulgui visitar-nos o col·laborar.

El nostre arxiu és curull de documents interessants, entre els quals hi ha programes de festa major antics. El més vell data de 1951, dos anys abans que jo nasqués. En aquella època el poble era molt diferent, i la celebració dels Sants Metges també. La Festa Major era un esdeveniment especial, molt esperat per a tots. Era el moment de retrobar-se amb familiars que vivien en altres pobles: oncles, cosins, cunyats, germanes... Desplaçar-se no era tan fàcil com ara i aquelles trobades tan esperades i alegres només es produïen dos cops l'any: per Nadal i per la Festa Major. Així com el pollastre rostit o els canelons, plats que no es cuinaven la resta de l'any. L'àpat de festa major era esplèndid, el millor que podia oferir cada casa. No hi faltaven galetes i vi dolç a l'hora de les postres. I a les llars més afortunades, un braç de gitano de Ca l'Andreu. La sobretaula s'allargava, ningú tenia pressa i tothom tenia moltes coses a explicar-se. La canalla escoltava les anècdotes d'aquell oncle que veien poc i els més eixerits es col·laven a la cuina per escurar la safata dels canelons.

Oficialment, la festa començava amb el repicament de campanes i el passeig de les autoritats. És el que se'n deia el "pasacalles". L'alcalde, els regidors i la resta d'autoritats sortien de l'Ajuntament –que llavors estava situat sobre l'antiga botiga de Can Martri- i caminaven fins l'església, seguits d'una orquestra i dels vilatans. L'alcalde i els altres membres de l'ajuntament anaven amb el bastó de "mando" o amb unes medalles, que feien palesa la seva importància dins el poble. Un cop a l'església parroquial, se celebrava l'Ofici Solemne. Era una missa espectacular, ja que hi participava el cor parroquial i l'orquestra que havia acompanyat les autoritats. A més, per l'ocasió, sempre venien diversos rectors d'altres pobles veïns. Al temple no hi cabia ni una agulla, estava plena a vessar, i tant els homes com les dones lluien les seves millors gales. La Festa Major era l'oportunitat de treure de l'armari el vestit i la corbata. Cada any el mateix, és clar. Per molts, fins i tot era el "traje" que els havia servit per contraure matrimoni. Encara que passessin els anys i la panxa agafés volum, aquell vestit era el triat per anar a la missa o al ball. No n'hi havia cap altre, i tant era si es portava el coll de la camisa d'un color sospitós o si el nus de la corbata semblava un nus mariner, la qüestió era sortir net i enclenxinat i gaudir de la festa.

Els qui més esperaven aquests dies de festa i xerimola eren els joves en edat de casar-se. La Festa Major de Sant Cebrià, així com la dels altres pobles, era l'oportunitat perfecta per conèixer la cosina de la veïna o el cosí d'un amic. Pel poble apareixien cares noves, que no passaven desapercebudes. El ball de la tarda i sobretot el de la nit, eren el moment per apropar-se, ballar i fer-se veure. Més d'una parella va resultar d'aquells dies de celebració.

Una altra activitat molt esperada era el partit de futbol. Solia jugar-se contra els nois de Sant Pol. La rivalitat era brutal i no s'escatimaven cosses, empentes i cops. Evidentment, a l'àrbitre se li deia de tot, i es podria dir que era un partit de risc perquè sovint acabava amb una baralla popular, que ja formava part de l'espectacle. Els que hi participaven acabaven nafrats però ben satisfets.

Quant a les noies, el moment que esperaven amb ganes era el del nomenament de la Pubilla. Avui dia s'ha perdut del tot, però en aquells moments era un esdeveniment important per la noia escollida. Era un reconeixement a les seves qualitats i li permetia -durant un any- visitar altres pobles i participar en actes festius i oficials com a representant de Sant Cebrià. Per la família suposava una despesa important, ja que el vestit era costós, però també era un motiu d'orgull. Perquè us feu una

idea de la importància que se li donava a l'acte, us llegiré un fragment d'un text publicat en el programa de la Festa Major de l'any 1979.

"Amb flaires de muntanya i remor d'ones, cada any un nou plançó brota i creix a l'arbre de la Pubilla...."

Catalunya, rica en tradicions, pot enorgullir-se del Certamen de la Pubilla, aquest homenatge a la dona, que tan bé defineix el gran mestre Eugeni d'Ors en el seu llibre "La ben plantada": senzilla, modesta, feïnera, ferma de voluntat i clara d'idees, que és el suport de la família de la que el catalans n'hem fet institució, on hi gravita i descansa tot el entrellat social del nostre viure.

Per tot això, un acte tan sublim, que brilla amb llum pròpia, i en el que es fa palpable la grandesa, la germanor i el lligam d'un poble amb les seves tradicions que, passant de generació en generació, no poden morir mai.

Josep Riera i Gelmà – Membre de la Comissió Regional. Secretari del Districte"

La Festa Major solia concloure d'una manera una mica picant. L'Ajuntament se'ls gastava per portar la revista de moda a Barcelona. Es tractava d'un espectacle amb un humorista, un mag, músics, cantants i sobretot... una vedette. Al nostre poble havien actuat celebritats del cabaret com La Maña, Amparo Moreno o Regina dos Santos. No cal que us digui que no hi faltava ningú, a aquesta cita. Encara que calia pagar entrada, hi assistien totes les famílies. Algunes a les cadires, altres als "palcos". S'hi anava amb la dona, les criatures i fins i tot l'àvia. A tothom li feia gràcia ser-hi. Les vedettes tenien la mà trencada en fer pujar a l'escenari al més tímid, que es quedava com un pollet mirant a aquella dona espectacular mentre la gent del poble s'ho passava d'allò més bé. Anys després, la revista es va canviar pel teatre. Van visitar el poble humoristes de la talla del Rubianes o el Tricicle.

La Festa Major ha canviat perquè el món ha canviat. Però intentem que encara sigui un motiu de trobada per amics i familiars. Un motiu per reunir-nos i gaudir del nostre poble i la nostra gent. Aquest any, la comissió de festes us ofereix una mica de tot: sopar popular, ballada de sardanes, la nit jove amb el grup de rock "Reclam" i el grup de rumba "Rumb al bar", i moltes coses més per a joves, petits i grans. No us perdeu el correfoc de dissabte ni la cercavila de la recent estrenada Serp del Pi Gros, que tindrà lloc diumenge. I per descomptat, cal fer pinya a l'actuació castellera, i picar de mans a l'obra de teatre que ens oferirà el grup de Sant Cebrià, diumenge al vespre.

Us demano que gaudiu de la festa amb el mateix entusiasme que ho feien els vilatans dels anys 50, i que encomaneu aquesta il·lusió als fills i nets. És la nostra festa! Si no la fem entranyable nosaltres, qui ho farà? Que soni la música, que nosaltres ja estem preparats!!

Bona Festa Major!!

JORDI TORRENT i BOFÍ
Centre d'Estudis Sant Cebrià
24 de setembre de 2015

